

[Parkov.]

Det ved man ikke noget om, til den Tid har man maaske opgivet de militære Anlæg i Hovedstaden; der skal nedsættes en Kommission, og Forholdet bliver saa et andet.

Nej, mit Spørgsmaal var: Hvis Forholdet er, som det er i Dag, med Hensyn til, hvad Værdi Hovedstaden har, ogsaa forsvarsmæssigt set, fordi der er saa mange Anlæg herinde, og hvis der fra Genève ikke kommer en saadan Aftale, som er bindende, og den er bindende, saa man ikke kan vente et Angreb fra Luften mod Hovedstaden, hvad vil man saa gøre? Det var mit Spørgsmaal.

Men for øvrigt med Hensyn til de Midler, der skulde stilles til Raadighed: Jeg erkender, at den kommanderende General har fremsat et Forslag til det Beløb, der er Tale om — det vil sige, der er ikke Ventepenge og ikke Pensioner med deri; nu bliver det betydeligt reduceret — han har fremsat et Forslag til 24 Mill. Kr., og Viceadmiralen har sagt: Jeg kan ikke fremsætte noget Forslag til det Beløb, som der bydes mig. Var der saa ikke Grund for det forsvarsvenlige Parti Venstre til at tage op til Overvejelse: Vi maa maaske byde en eller to Millioner Kroner mere? Var det ikke en Løsning mere i Overensstemmelse med det, som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen stadig vil paastaa, at Venstre er i Virkeligheden det forsvarsvenlige Parti, og vi andre har skadet Forsvarssagen, hver Gang vi har villet beskæftige os med den?

Jeg ved meget vel, man har sagt: Ja, men 6 Mill. Kr. til, det kan da ikke have været afgørende. Den Gang det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal begyndte Forhandling, var det ikke det afgørende, lige akkurat dette Beløb.

Jeg mener at have set en Udtalelse fra Viceadmiralen om, at naar man siger til en, at han skal have bygget en Bro, og det skal være en Bro, som Køretøjer kan passere, men ikke giver Bygmesteren mere end til en Bro, som kun kan bruges til Fodgængere, saa maa han have Lov til at sige, at den Opgave kan han ikke løse. Paa samme Maade maa Viceadmiralen have Lov til at sige, at det ligger udenfor hans Evner for de Midler at tilvejebringe det, som man ønsker fra Venstres Side. Men det var ikke et Forsvar, man ønskede.

Nej, jeg tror, man skal tale sagte og gaa ganske sagte med Dørene, naar man vil drage Sammenligning mellem, hvorledes Venstrepartiet og hvorledes det konservative Folkeparti, i sin Tid Højre, har stillet sig til Forsvarssagen. Jeg ved meget vel,

og jeg betragter det som en stor Lykke, at Venstres daværende Fører, J. C. Christensen, forlod sit Standpunkt fra Slutningen af Halvfemserne, og fordi han saa, det trak op til en storpolitisk, maaske en europæisk Krise, gik ind for Ordningen af 1909. Hvem ved, hvad de kommende Dage vil bringe? Var det saa dog ikke rigtigere, om man, i hvert Tilfælde saa langt vore økonomiske Midler rækker, søgte at skaffe sig det bedst mulige Forsvar?

Der er fra Venstrepartiets Side nævnt en Grænse, under hvilken man ikke maatte komme, men Venstre er selv gaaet under den ved den Aftale, der er truffet. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen synes at være meget nøje inde i de Forhandlinger, der er ført indenfor Underudvalget af det af Landstinget om denne Sag nedsatte Udvalg, han kender mere til det, end vi andre gør. Dette Underudvalgs Medlemmer havde dog lovet hinanden — det sagde ogsaa de Konservatives Ordfører i Landstinget — at holde alle de Forhandlinger, som foregik, fuldkommen fortrolige, for hvis man begyndte at tale om dem paa Gader og Stræder, saa vilde det ikke have den Betydning, og saa vilde de paagældende Forhandlinger maaske overhovedet slet ikke føre til et Resultat.

Men een Ting maa jeg da ogsaa erindre det ærede Medlem om, at det, som den konservative Ordfører gik ud fra, medens disse Forhandlinger førtes i Underudvalget, det var, at der ud af dem skulde komme en Ordning, som betød en Sindelagsændring hos de to Partier, der tidligere ikke har villet vide af Forsvarsopgaver at sige, men har holdt sig til Vagtkorps og Statsmarine. Det var Forudsætningen, og det kan jo det ærede Medlem ved en og anden Lejlighed maaske faa nærmere oplyst hos den konservative Ordfører i Landstinget, at det var Forudsætningen. Det var Forudsætningen, at der skulde staa en enig Rigsdag bag Ordningen, alle 4 Partier skulde slutte sig sammen om denne Ordning, og den skulde i hvert Tilfælde for en Aarrække være det, som var Formaalet med de Midler, der bevilgedes til Forsvaret.

Den konservative Ordfører i Landstinget er aldrig gaaet med til de 35½ Mill. Kr., han har hele Tiden holdt sig til de 37½ Mill. Kr. — og naturligvis endda for egen Regning, han er ikke kommet til Partiet og har sagt: Maa jeg stille et Forslag, som ikke koster mere end 37½ Mill. Kr.? — han har hele Tiden gjort det for egen Regning. Men jeg skal villigt indrømme, at jeg for mit Vedkommende — og jeg tvivler heller ikke om, at Partiet som Hel-